

Esther
Verhoef
Het
huis
met de
palm

2025 Prometheus Amsterdam

Hurt people hurt people.

I

De pijn raast door mijn onderbuik als een ziedend knaagdier. Het scheurt de hele boel aan flarden: bindweefsel, zenuwknopen, aderen, organen. Ik rol mezelf op, knijp mijn ogen dicht. Ademen, Ellis. In en uit. Adem vasthouden, rustig. Duw de pijn weg, dénk hem weg.

Ook dit gaat voorbij...

Dit gaat... voorbij.

De pijn neemt niet af. Hij wordt alleen maar heviger.

Dit is niet meer te doen. Ondraaglijk.

'Insupportable!' roep ik schor. Niemand slaat er acht op.

Het is te druk, te chaotisch. Zaterdagavond, spitsuur, de spoedeisende hulp in dit Franse ziekenhuis ligt ramvol zieke en gewonde mensen, kreunend, jammerend. Of akelig stil.

Achter in de ruimte zwaaien de klapdeuren open. De buitenlucht stoot dieselwalmen naar binnen, direct gevolgd door een brancard. "Tweehonderd bovendruk!" roept een ambulancebroeder.

Verpleegkundigen spoeden zich ernaartoe. De brancard

verdwijnt vlot door de automatische schuifdeuren achter de zusterpost.

Ik heb het vaker gezien in de uren dat ik hier lig: mannen op leeftijd met een rood aangelopen hoofd mogen meteen door, naar de artsen. De rest moet wachten. Niemand weet hoelang.

Concentreer je, Ellis. Adem in, adem uit. Je kunt dit. Je weet wat pijn is en je kunt hem als geen ander wegdenken. Het gaat altijd voorbij. Je zult zien: deze avond zal ooit een vage herinnering zijn. Maar nu zet je je tanden op elkaar.

Dwars door alles heen hoor ik de monotone stem van mijn mindfulnessstrainer. Ik lees de woorden die hij in slordige blokletters op een flip-over schrijft:

PIJN + VERZET = LIJDEN!

‘Zonder verzet...’ Hij trekt een streep door de laatste twee woorden en kijkt ons weer aan. ‘...blijft alleen de pijn over. Ervaar die pijn, zonder oordeel. Onderzoek hem, wat wil hij je vertellen?’

Maar dat was in een sfeervol verlicht zaaltje in een Amsterdams grachtenpand dat rook naar *palo santo*, een hoge ruimte met natuurlinnen gordijnen en kussens. Wij zaten in een halve kring in kleermakerszit op yogamatten en knikten braaf, de cursisten die probeerden wat meer rust in hun hoofd te krijgen. Grip op zichzelf, op hun relatie.

Achteraf gezien was het toen al helemaal mis, onherstelbaar mis. Ik zag het alleen niet. Als je in het potje zit, kun je

niet op het etiketje kijken. Mijn vrienden konden dat wel, maar in plaats van dat ik hun raad ter harte nam, verbrak ik het contact.

In foetushouding probeer ik in de praktijk te brengen wat ik heb geleerd. Maar de pijn wil me helemaal niets vertellen, dit is geen dialoog, hij stelt niet eens een vraag. De pijn is vijandig. Hij beukt door mijn lichaam, mechanisch, onverschillig, meedogenloos.

Ik zou willen dat ik kon flauwvallen, wegzakken in een zwarte stilte. Weg van hier, uit dit zieke lijf, terug naar... *terug naar mama, toen alles nog goed was.*

Hoelang is dat wel niet geleden?

Er kunnen minuten verstreken zijn, uren, een etmaal. Ik ben alle besef van tijd verloren. Geleidelijk worden mijn gedachten helderder. De pijngolven stuwen minder hoog op, beuken minder frequent door me heen.

Maar ik weet dat dit van korte duur is; de kostbare adempauze voordat de ellende opnieuw begint – net lang genoeg om niet volslagen krankzinnig te worden.

2

Mijn brancard staat in de linkerhoek van de ruimte die de grootte heeft van twee flinke klaslokalen. Rechts van me staan nog vier bedden met het hoofdeinde tegen de wand geparkeerd. Dichter bij de zusterpost staan er zes, en in

het midden drie, als een treintje achter elkaar opgesteld. Ze zijn allemaal bezet; veertien patiënten die wachten op hulp.

Het dichtst bij mij, vooraan in het treintje, ligt een vrouw van in de tachtig, ze kan ook negentig zijn. Er scheuren levervlekken door op haar dun behaarde schedel, haar benige gezicht is bleek en uitgeteerd. Als enige is zij al wel aan een infuus verbonden. Haar handen – magere vogelklauwen – klampen zich vast aan de omhooggeklapte zijsteunen van het bed. Met wat me toeschijnt als haar laatste krachtinspanning worstelt ze haar magere bovenlijf omhoog. Ze kijkt me aan, paniek in haar ogen. Haar mond gaat open, ze probeert te praten, maar er ontsnapt alleen een dof, loeiend geluid uit haar borst.

‘Blijf liggen!’ Een toegesnelde verpleegkundige duwt de vrouw terug op het bed. ‘Het is voor uw eigen bestwil!’

De oude vrouw wil haar iets duidelijk maken, maar haar bleke mond is droog als crêpepapier. Ze stoot onverstaanbare klanken uit en schudt wild haar hoofd.

‘Als u niet luistert moeten we u fixeren, begrijpt u dat? Het is belangrijk dat u blijft liggen!’

Seconden tikken weg. Iedereen kijkt met ingehouden adem naar de arme vrouw. Dan glijden haar handen krachteloos van de zijsteunen en sluit ze haar ogen.

Berusting.

‘Het is een schande,’ hoor ik iemand zeggen.

Lodderig draai ik mijn gezicht naar de man in het bed naast me.

‘Middeleeuwse praktijken. En zo veel pijn als u heeft, mevrouw, het zou niet mogen bestaan.’ Hij kijkt bozig in de richting van de zusterpost. ‘Het is een grote bende hier. Een geciviliseerd land onwaardig.’

Ik word me er nu pas van bewust dat ik iets in mijn hand houd. Een doorzichtig plastic potje met deksel. Ik herinner het me weer. Meteen bij binnenkomst is er bloed bij me afgenomen; een urinemonster moest ik zelf regelen.

Ik stap van de brancard en loop onvast, met gekromde rug naar de naastgelegen ruimte. Geen van de verpleegkundigen schiet me te hulp.

Ik duw een paar rubberen flappen opzij en stap een andere wereld in: een grauwe vriescel met een hoog plafond, stellingen met dozen. Dit lijkt op een distributiecentrum. O, ja, het ziekenhuis wordt verbouwd. Dat zei iemand toen ik werd binnengebracht. Het beton onder mijn blote voeten vertoont bandensporen. *Zo onwonderlijk.*

Er zijn twee provisorische toilethokjes. In een ervan sluit ik me op. Ik houd het potje tussen mijn benen, verzamel moed en zet voorzichtig druk. De stekende pijn die ik verwachtte, blijft uit.

Dan zijn het niet mijn nieren, schiet het door me heen. En het is al zeker niet mijn blaas. Zwanger ben ik ook al niet.

Wat veroorzaakt in hemelsnaam dan deze slopende pijnaanvallen?

Met mijn patiëntenhemd tegen me aan gedrukt kruip ik terug op mijn brancard, mijn eiland te midden van de

gekke. Alle spullen die ik bij binnenkomst bij me had – de kleding die ik droeg, mijn Gucci-tasje – zijn door de verpleging opgeborgen in een witte plastic zak die nu aan een haak boven het hoofdeinde hangt.

Ik ben net op tijd terug. Een nieuwe pijngolf dient zich aan.

Verzet je niet, verzet je niet.

Het maakt geen verschil. Dit is meer pijn dan ik in mijn hele leven bij elkaar heb gehad. De pijn is ondraaglijk. Wat is er aan de hand met me? *Dit komt nooit meer goed, je gaat dood.* Waarom helpt niemand? Waar wachten ze op?

'Aide-moi, au secours!' Mijn stem klinkt krakerig en schor. 'Ik kan niet meer, help!'

Een van de verpleegkundigen komt op me af. Ze grist het plastic potje uit mijn hand. 'Ik kan u alleen tramadol aanbieden,' snauwt ze. 'Maar dat weigert u.'

Ik heb ooit tramadol geslikt. Het werkte bij mij als een tripmiddel en ik durf het sindsdien niet meer te nemen.

Er kantelt iets in mijn buik, iets zwaars en logs trekt aan mijn weefsel. Dan spuwt een draak vuur tegen mijn onder-rug, brandt een gat er dwars doorheen. Nog eens. En nog eens.

'Ja, ja! JA!' roep ik. 'Alsjeblieft, tramadol!'

Laat dit stoppen, alsjeblieft, laat het stoppen.

Een hand reikt me twee tabletjes en een beker water aan. Trillerig slik ik de pillen door.

'Wanneer word ik geholpen?' fluister ik hees.

'Zodra er een arts vrij is.'

‘Ik heb nog nooit zo veel pijn gehad. Ik ben heus niet kleinzerig. Dit is... dit is echt ernstig. Ik heb... hulp nodig.’

‘Ik kan verder niets voor u doen, madame.’

3

Alles is wazig. Ik weet niet waar ik ben. Wie ik ben.

Óf ik ben.

Mijn bed zwalkt als een vlot op zee, de felverlichte ruimte zwiept om me heen. Ik word er misselijk van. Stemmen, geuren, een koude luchtstroom, warmte, alles is er tegelijk, en ook weer niet. Mijn handen en voeten tintelen.

Ik draai me op mijn zij en probeer me te concentreren op mijn ademhaling. Mijn hart gaat tekeer, ik voel het roffelen achter mijn ribben. De misselijkheid neemt toe.

‘Alles komt goed, Ellis.’

Ik open verrast mijn ogen en zie mama’s gezicht voor me. Als ik mijn hand uitsteek, lost het treiterig op in het niets. Het gezicht was niet dat van de vrouw met wie ik lang geleden heb gebroken, maar van de moeder die ze was voordat alles wat ik in mijn leven als vanzelfsprekend beschouwde als een zeepbel uit elkaar spatte. *Het gezicht van de mama in Frankrijk.*

Ik zat nog op de basisschool, *l’école élémentaire*, de zon scheen elke dag. Handig als papa was had hij met touwen en kettingen een schommel gemaakt en die bevestigd aan een laaghangende tak van de notenboom in onze tuin. We

speelden daar veel, mijn vriendjes en ik. We trokken de kat kleertjes aan en reden hem rond in een poppenwagen, studeerden dansjes in voor de schoolmusical. En klokslag vier uur kwam mama naar buiten om stokbrood met een dikke laag Nutella uit te delen. Haar accent was grappig – je kon goed horen dat ze niet uit Frankrijk kwam.

Mama was er altijd, en papa ook, als hij niet aan het werk was op de camping. Wij drietjes en de kat, in het huis met de luiken, de walnoot met zijn brede kruin waar het zonlicht gefilterd doorheen viel. Bewegende schaduwen op de groen gesauste muur van mijn kamertje, op de patch-worksprei, mijn verzameling barbies.

De tijd had toen stil moeten blijven staan.

‘Dan moet u het zelf maar weten!’

Drie verpleegkundigen hebben zich rond het bed van de oude vrouw verzameld. Een van hen heeft een spanband vast, een ander pakt haar bij de arm. De vrouw probeert zich te verzetten, maar ze is niet sterk genoeg en stoot krachteloze keelgeluiden uit. Vol afgrijzen kijk ik toe hoe haar beide armen worden vastgebonden aan de omhooggeklapte zijkanten van de brancard.

‘Voor uw eigen bestwil!’ schreeuwt een verpleegkundige.

Ze schreeuwt het echt. Ik beeld me dit niet in.

Er komt een nieuwe pijngolf opzetten. Die klotetramadol maakt alles alleen maar erger, beangstigender: ik ervaar met vlagen de sensatie alsof ik op een festival sta, een briesje op mijn gezicht en oververhit tegelijkertijd. Zweet, mijn haar plakt aan mijn slapen. De zon brandt op mijn huid. Maar de pijn is er ook, die beukt onophoudelijk door mijn lichaam. Mijn hart hamert achter mijn ribben en mijn mond is droog. Tong, tandvles, wangen, verhemelte, alles is verschrompeld tot een gortdroge, kurkachtige bal. Ik ben bang dat ik stik.

Ik geloof dat ik wegzak. Het wordt donker, stil. Eindelijk. Mag ik slapen? *Mag ik doodgaan?*

Als ik bij zinnen kom – minuten, uren, weken later – is het koud. Er ligt een lakentje bij me. Ik trek het over me heen. Het dunne katoen is niet warm genoeg, ik blijf rillen.

Dan valt mijn blik op de oude vrouw. Haar gezicht is grauw als de lucht op een sombere dag. Haar onderkaak is naar beneden gezakt, haar mond hangt open.

Ze beweegt niet.

Haar armen zweven op een onnatuurlijke manier naast haar lichaam; ze zitten vast aan de wit met rode spanbanden.

Vastgebonden.

Voor uw eigen bestwil.

Niet gehoord, geen hand op haar schouder, nul empa-

thie. *Ze hebben die vrouw gewoon dood laten gaan.*

'Ze is dood! Dóód!'

Op mijn geschreeuw komen de verpleegkundigen aan-
gerend. Ze kijken elkaar geschrokken aan en maken haas-
tig de vrouw los.

Haar brancard wordt op een drafje weggereden.

5

'We gaan u eerst eens adequate pijnstilling geven.' De arts,
een grijzende, lichtgetinte man van een jaar of zestig, rom-
melt aan een infuus. Prompt stroomt koude vloeistof via
de rug van mijn hand mijn arm in.

Hij zet een stethoscoop op mijn borst, port in mijn buik
en flanken en stelt vragen. Ik probeer ze zo goed mogelijk
te beantwoorden.

'Bij deze koliekachtige aanvallen had ik nierstenen of
een blindedarmontsteking verwacht,' zegt hij. 'Maar dat is
niet aan de orde. We maken zo meteen een echo van de
onderbuik om te kijken wat er aan de hand is.'

Ik voel me bijna euforisch; ontsnapt uit de spoedeisen-
dehulphel. Ik leef nog, en ze gaan me helpen. Dankbaar
sluit ik mijn ogen.

Het komt goed.

Ik word wakker in dezelfde ruimte.

Pijn.

O nee, niet weer.

Boven mijn hoofd klinkt een indringend gepiep, een soort alarm.

Een verpleegkundige haast zich naar mijn bed. Groene ogen boven een mondmasker. ‘Madame? Hoe is het met de pijn, op een schaal van nul tot tien?’

‘Negen,’ zeg ik schor.

‘Négen?’

Ik knik. Daarnet was het veertien, of wie weet, misschien wel honderdtwintig.

Ze sluit een nieuwe zak aan op mijn infuus.

‘Wat geeft u me?’

‘Morfine.’

‘Fijn spul,’ fluister ik, en ik zink opnieuw weg.

We rijden. Grijs systeemplafond, licht, donker, kou. Stemmen. Deuren klappen open. Wie mijn bed duwt kan ik niet zien. Boven mijn hoofd bungelt de plastic tas met mijn bezittingen, met daarnaast het infuus. Ik voel me misselijk, maar de pijn is gezakt tot een vier.

‘Kunt u lopen?’ Een gedrongen arts met donkere pretoogjes en stug, gitzwart haar knijpt in mijn schouder.

‘Ik denk het.’

Hij hangt de infuuszak aan een standaard op wieltjes en ik laat me groggy van de brancard zakken. Met de infuusstandaard als steun, voorovergebogen omdat ik niet meer rechtop durf te lopen, volg ik de man op mijn blote voeten een onderzoekskamer in. Daar staat achter een ecru gordijntje een gynaecologenstoel met een ouderwetse zoe-

mende monitor ernaast. Ik hijs me in de stoel en leg met moeite mijn trillende, krachteloze benen in de beugels. Er zit een flinke bloeduitstorting op mijn dijbeen, zie ik nu. En een schaafwond net onder m'n knie. Het zijn niet de enige verwondingen, mijn gezicht heeft ook een optater gehad. Bedenkelijke souvenirs. Ze staan los van de buikpijn die me in dit ziekenhuis heeft doen belanden.

De man bestookt me met vragen, de helft van de tijd versta ik hem amper.

‘Hoe is uw Spaans? *Español?*’ vraagt hij, als hij merkt dat ik hem niet goed kan volgen.

‘Een paar woordjes slechts, sorry.’

‘Jammer, ik kom uit Bilbao, Spanje. Ik werk hier nog maar kort. Mijn Frans...’ Hij glimlacht verontschuldigend, wiebelt met zijn hand om aan te geven dat het niet veel soeps is.

Spanje. Onwillekeurig wellen er tranen op.

Niet aan Spanje denken.

Tijdens het onderzoek staar ik naar de klok aan de wand. Zwarte wijzers op een witte ondergrond geven aan dat het vijf voor één is.

Mijn aansluiting zou om 18.15 uur vanaf het station van Lyon afreizen. Al weken voor mijn overhaaste vertrek had ik last van een zeurende, soms stekende pijn in mijn buik. Die drong zich tijdens de reis steeds meer naar de voorgrond. Met één hand tegen mijn onderbuik gedrukt strompelde ik de stationstrappen op en af om de aansluiting te halen. Toen ik de trein zag staan die me naar Parijs zou

brenge, voelde ik een intense opluchting. Vanaf de Franse hoofdstad zou ik in no time in Nederland zijn.

Maar op nog geen tien passen van de geopende wagondeur zakte ik op het beton in elkaar. Omstanders probeerden me te vergeefs op de been te helpen. Ik had zo veel pijn, opstaan was onmogelijk. Iemand belde een ambulance, die me met gillende sirenes naar de spoedeisende hulp in dit ziekenhuis bracht.

Dat is nu ruim zes uur geleden.

‘Kijk eens aan. U heeft een cyste op uw eierstok,’ hoor ik de gynaecoloog mompelen. ‘En een flinke ook.’ Hij begint te brabbelen en van die Spaans-Franse woordenbrij kan ik slechts een paar woorden verstaan: ‘torsie’ en ‘opereren’.

Ik knik. Prima, whatever. Snij die pijn maar gauw weg, doe wat nodig is. Ik voel me zo moe. Moe en misselijk. Steeds misselijker, eigenlijk. En ik heb zo’n dorst.

Beverig loop ik terug naar de gang en kruip op de brancard.

Opnieuw een kneepje in mijn schouder. ‘U wordt zo opgehaald door iemand van de afdeling. Ik ga even bellen of er ergens plek is.’

Ik hoor de man telefoneren. Hij is te ver weg en zijn accent is te zwaar om te verstaan wat er precies wordt gezegd, maar de frustratie in zijn stem is onmiskenbaar.

Een paar minuten later komt hij weer tevoorschijn, duidelijk geagiteerd. Als hij mij ziet, trekt hij zijn gezicht in de plooi en knipoogt.

De gang is leeg en schemerig. Niemand is me komen halen of me iets komen vertellen. Ergens verderop hoor ik een vrouw schreeuwen. Haar noodkreet klinkt dierlijk en trekt aan mijn strakgespannen zenuwen. Dan realiseer ik me dat ze aan het bevallen is. Ik heb een gynaecologisch onderzoek gehad, dus dit zal de afdeling gynaecologie zijn.

Ik draag nog steeds het dunne patiëntenhemd, en om me toe te dekken heb ik alleen het lakentje. Ik zou een moord doen voor een deken. In de opslagruimte schuin tegenover me hangt een klok. Kwart over drie.

Rond welke tijd werd ik ook alweer onderzocht?

De pijn begint weer op te komen. Ik volg met mijn blik het kronkelende infuusslangetje van de rug van mijn hand naar de infuuszak boven m'n hoofd en schrik: de zak is vacuüm getrokken. Er zit geen druppel morfine meer in.

Prompt klinken er voetstappen. *Gelukkig.*

Ik ga verliggen in de veronderstelling dat een verpleegkundige me komt ophalen om me naar de afdeling te brengen, maar ik kijk recht in de uitdrukingsloze ogen van een kerel die een karretje voortduwt. Er steekt een bezem uit dat karretje, en een mop. De man houdt aarzelend zijn pas in. Het maakt me er scherp van bewust dat hij en ik de enige twee levende zielen zijn op deze gang, en dat ik alleen een papierachtig wegwerphemd draag, met niets eronder. Het ziekenhuislakentje bedekt amper de helft van mijn li-

chaam. Als deze kerel me iets zou willen aandoen kan hij ongestoord zijn gestoorde gang gaan.

Ik sla mijn blik neer. *Zal ik gaan gillen?*

Na een aarzeling die een eeuwigheid lijkt te duren komt de schoonmaker weer in beweging. Ik luister naar zijn slof-fende voetstappen, hoor hem verderop een deur openma-ken.

Dan is het weer stil.

De opluchting is van korte duur. Krampen in mijn buik. Ik ga op mijn zij liggen, trek mijn knieën op. Het scheelt niets. Nu herinner ik me dat ik de echo om één uur heb gehad; dat is ruim twee uur geleden. Zijn ze me vergeten? *Maar de morfine moet worden vervangen, ik trek die pijn-aanvallen niet meer.*

Onrustig draai ik me op mijn andere zij, staar naar de muur. Even lijkt het of de pijn weg is, dan voel ik hem weer, krampend, stekend. Ik probeer hem weg te ademen en me-zelf tot rust te manen, maar het helpt allemaal niets. De pijn neemt onrustbarend snel in hevigheid toe.

‘Ils m’ont oublié – ze zijn me vergeten!’ schreeuw ik. *‘Hélp, iemand! Help me!’* Ik blijf schreeuwen, aan één stuk door, schor, hysterisch, blinde paniek slaat om zich heen.

Voetstappen; een verpleegkundige komt op me afge-snel. Haar gezicht staat op onweer. *‘Madame! We zijn u niet vergeten, we wachten op de uitslag van de test.’*

‘Test?’

‘Covid,’ snauwt ze. *‘Die test is bij binnenkomst afgeno-men.’*

Ik kan het me niet herinneren, ik weet helemaal niets

meer. Mijn stem klinkt hees en krachteloos. ‘Ik heb zo’n dorst, en ik heb pijn, echt erge –’

Ze doet geen moeite naar me te luisteren, loopt meteen weer weg en komt terug met een kartonnen bekertje. Er ligt een bodempje water in. ‘U staat ingepland voor een operatie, dus u mag niets drinken.’

Ik neem een slok en houd het water zo lang mogelijk in mijn mond voor ik het doorslik.

7

‘We zijn er.’ Twee verpleegkundigen rijden mijn bed een donkere kamer binnen.

De jongste van het duo wijst op een gordijn dat de ruimte in tweeën deelt. ‘Er ligt daar nog een mevrouw,’ zegt ze op zachte toon, en ze zet mijn bed op de rem.

Ik kijk naar het gordijn. Erachter is het stil. Mijn kamergenote zal in een diepe slaap zijn – het is midden in de nacht, ochtend haast.

‘Dit even invullen, graag,’ hoor ik de oudere verpleegkundige zeggen. Ze overhandigt me formulieren en een balpen en knipt een lampje bij mijn hoofdeind aan. Dan laten ze me alleen.

Ik staar naar de zinnen, die op en neer golven op het papier. Zes pagina’s ingewikkelde vragen en stippelijntjes. Ik kan dit nu niet invullen, dat is echt te veel gevraagd. Mijn hoofd werkt nauwelijks.

Ik sluit mijn ogen en haal een paar keer diep adem. Met

dank aan de volle zak morfine wordt de pijn grotendeels onderdrukt, maar de misselijkheid is omgekeerd evenredig toegenomen. Ik trek het tafeltje naast het bed naar me toe en leg de formulieren erop. Concentreer me op de vragen. Het kost me ongelooflijk veel inspanning, de medicatie doet vreemde dingen met m'n brein. Onzeker zet ik de pen op het papier. Mijn naam en geboortedatum, dat gaat nog. Bij 'adres' blijft mijn pen boven het papier hangen.

Adres...

Wat is mijn adres?

Abrupt trekt mijn maag zich samen. Al het voedsel dat ik in me heb spuit naar buiten. Over het tafeltje, de formulieren, mijn infuus. En nog eens, nog eens.

De jonge verpleegkundige komt gehaast de kamer in. Ze overziet de ravage en begint meteen op te ruimen.

'Sorry,' fluister ik. 'Sorry, echt.' De woorden blijven aan mijn lippen plakken, ik geloof niet dat ik verstaanbaar ben. Ik probeer te hoesten, maar dat lukt niet, en slikken evenmin.

'Tramadol en morfine, het was te verwachten,' hoor ik haar mompelen.

Een halfuurtje later voel ik me iets beter. Zo goed als het gaat vul ik de nieuwe formulieren in. Ze willen zoveel van me weten. Of ik bezittingen van waarde bij me heb, bijvoorbeeld. Ja, mijn tas is een dure, maar daarmee houdt

het wel op. Heb ik allergieën, en zo ja, welke? Er is ook een soort informed consent dat ik moet ondertekenen in verband met de aanstaande operatie. Ik begrijp er maar de helft van. Het is zo lang geleden dat ik Frans heb gesproken, en dit niveau vol met juridisch jargon is nieuw voor me. Ik weet niet zeker welk adres aan mijn zorgverzekering is gekoppeld. Na lang nadenken geef ik dat van Denise in Nederland op, wil het doorkrassen, besluit het toch te laten staan.

Iets over zessen word ik gewekt door een bitse verpleegkundige. ‘U moet dit gebruiken.’ Ze kwakt een flacon met blauwpaarse vloeistof op m’n tafeltje en legt er een wegwerpwashandje bij.

‘Waarvoor?’

Ze wijst naar een deur in de kamer waarachter ik een badkamertje vermoed. ‘Douchen, alles goed ontsmetten. Vergeet uw haar niet.’

Ik pak de flacon op. Die bruine krullen van mij hebben een hele fles conditioner nodig om zich te laten temmen. ‘Maar dan krijg ik mijn haar nooit meer uit de war.’

Ze negeert mijn klacht. ‘U staat ingepland in het eerste operatieblok.’

‘En mijn infuus?’

Geërgerd – bijna alsof ze wil zeggen: ‘Kun je dat zelf niet?’ – koppelt ze het los. Ze sluit het infuus op de rug van mijn hand af met een dopje en plakt er tape overheen. ‘U heeft een halfuurtje.’